

Cecilia

Het fijnste aan thuiskomen van het hotel vond Cecilia dat ze nog naar hem rook. Ze rook hem overal, in haar haren en haar oksel en de palm van haar hand en het meest rook ze hem tussen haar benen.

Cecilia douchte niet als ze thuiskwam van het hotel en liever ook niet de volgende ochtend. Lena verklaarde haar voor gek en noemde haar een viespeuk, wat slechts deels een grapje was. Het kon Cecilia niet schelen. Ze voelde zich trots als ze de straat op liep en zijn geur zich metersbreed om haar uitspreidde. Iedereen mocht weten dat hij zich op haar had gestort en dat zij hem had gewonnen.

Hij had die luxe niet. Hij douchte in de hotelkamer terwijl Cecilia nog naakt in de witte lakens verstrikt lag. Cecilia wilde huilen als ze het water hoorde lopen waarmee elk bewijs aan haar overwinning werd uitgewist. Slechts een paar liter water en een hoop stoom was er nodig om hun samenzijn voor de buitenwereld te ontkennen. Maar hij had beloofd dat er ooit een einde zou komen aan de stiekeme ontmoetingen. Ze wist dat er een dag zou komen dat hij met trots haar geur op zich zou dragen. Geduld hebben. Dat zei hij.

Lena geloofde haar niet. Lena vond dat hij misbruik maakte van Cecilia, dat ze naïef was en kwetsbaar. Als ze ruzie hadden, zei Lena dat Cecilia net zo was als hun moeder en dat mannen dat aanvoelden. Als ze geen ruzie hadden, zei Lena dat ze zich zorgen om haar maakte en alleen het beste voor haar wilde. Soms huilde ze en spreidde ze haar armen uit voor een knuffel, maar Cecilia dook weg, bang dat Lena's geur de zijne zou overmeesteren.

Die ochtend had Cecilia wel gedoucht. Ze zou vanavond naar het hotel gaan en dan wilde ze schoon zijn, een blank canvas waar zijn geur tot diep in door kon dringen. Ze stapte vroeg in de tram, door Lena naar de markt gestuurd om fruit te halen. Er hing slechts een zweem van bodylotion om haar heen en Cecilia hoorde de mensen denken. Ze dachten dat ze alleen was, dat niemand van haar hield. Zielige, eenzame vrouw. 'Ik ben niet zielig,' wilde ze roepen. 'Wacht maar! Wacht maar tot jullie me morgenochtend ruiken.'

De tram stopte bij een halte vlak voor het hotel. Vanuit de tram kon ze het raam van hun vaste kamer zien. Ze dacht aan vanavond, als ze deze tram zou nemen en bij deze halte uit zou stappen. De receptionist die bij het horen van haar naam een sleutel zou geven en haar een paar uur later weg zou zien gaan als een ander mens, een gelukkiger mens. Geliefd. Het was druk in de tram. Elke stoel was bezet en ook het gangpad begon vol te raken met staande passagiers. Hun lichamen maakten de tram warm en broeierig, maar Cecilia merkte het niet. Zelfs de vrouw die naast haar kwam zitten viel haar niet op. In haar gedachten lag ze al in zijn armen. Ze hoopte dat hij geen haast zou hebben vanavond, zodat ze een tijdje konden knuffelen. Soms moest hij zo snel weer bij zijn vrouw zijn dat ze hem niet mocht omhelzen als afscheid, uit angst voor een overgebleven haar of veeg make-up. 'Nog even wachten, schatje,' zei hij dan, 'je weet hoe moeilijk ze doet. Zodra de scheiding rond is, kunnen we echt samen zijn.'

Dus had Cecilia geduld en vroeg niet meer om een omarming voor hij wegging. Ze leerde datgene te koesteren wat wel nog bij haar bleef. Zijn geur was haar troost, een knuffel die niet ophield tot Lena haar dwong onder de douche te stappen. Ze rook het nu. Meer dan zweet en aftershave. Ze rook de poederige wasverzachter die zijn vrouw gebruikte voor zijn overhemden. De pepermintjes waar hij continu op sabbelde om zijn rookadem te verdoezelen. De leren bekleding in zijn leasewagen. Dichterbij, op zijn vingers, het metalige overblijfsel van vieze trapleuningen in de stad en soms, als hij haar heel erg gemist had, het houderige zuur van een ontkurkte wijnfles die hij meenam naar het hotel.

Maar het allerbeste was dat ze een stukje van zichzelf kon ruiken. Een deel van Cecilia plakte aan de man van wie ze hield zodat hij even gebrandmerkt was. Tot het water van de douche over zijn huid kletterde, behoorde hij volledig en uitsluitend aan haar.

Cecilia sloot haar ogen en glimlachte. Ze haalde diep adem, probeerde de aroma's in haar neus te verankeren en ze te bewaren tot vanavond.

Vanavond.

Pas vanavond zou ze hem weer zien.

Waarom rook ze dan nu al zijn geur?

Cecilia opende haar ogen. De tram was door gereden en bevond zich nu ver weg van het hotel, ver weg van haar dagroom, maar ze rook hem nog steeds. Dik, drukkend, bijna tastbaar. Cecilia snuffte aan de mouw van haar jasje. Niks. Het was onmogelijk dat ze zijn geur nog droeg nadat ze zich die ochtend zo uitgebreid gewassen had. Ze wist dat hij het was, zijn aftershave, zijn leasewagen, zijn vieze handen – maar er ontbrak iets. Er was een shampoo die ze niet kon plaatsens, een parfum dat ze zelf nooit zou uitkiezen, koffie die zij niet dronk.

Cecilia rook zichzelf niet in zijn geur.

Ze keek naar de vrouw die naast haar was komen zitten. De vrouw lette niet op haar, maar hield een klein spiegelijtje voor haar gezicht waarin ze haar lippenstift bijwerkte. Ze was ongeveer van dezelfde leeftijd als Cecilia, niet veel knapper en niet veel lelijker, maar in één ding had ze haar overtroffen: De onbekende vrouw had van Cecilia gewonnen. Zij was nu degene die naar hem rook. Hij had haar gebrandmerkt.

Cecilia was hem verloren.

Een wilde stier stormde door haar binnenste. Cecilia wilde de vrouw vastgrijpen, door elkaar schudden, haar huid verkrassen, haar haren uit haar hoofd trekken, alles wat ze kon bedenken om haar zo veel mogelijk pijn te doen. Maar ze zat in een volle tram in de ochtenspits, dus telde ze tot tien zoals Lena haar geleerd had. Arme Lena, lieve Lena, die zo haar best deed om Cecilia te beschermen, ook al was Cecilia vier minuten ouder. Lena had voor haar gelogen toen ze haar mee wilden nemen, zoals ze hun moeder mee hadden genomen. Lena had gezegd dat de blauwe plekken niet door Cecilia kwamen, maar door een val van de trap. Ze had gezegd dat Cecilia vooruit ging, dat het nu beter ging dan ooit. Ze had haar gered zodat ze bij elkaar konden blijven. 'Ik zal je altijd beschermen, Ciel,' zei Lena. 'Ik wil je niet kwijt raken. Niet jou ook.'

Lieve Lena.

Maar Lena begreep haar niet. Lena liet haar huilen en schreeuwen en dingen kapot gooien, ze aaide haar rug en kuste haar kruin, maar ze begreep Cecilia niet. Ze zei dat Cecilia geen mannen nodig had, dat ze elkaar hadden en dat dat voldoende was. Ze zag niet dat Cecilia zonder hem uit elkaar brokkelde als droge klei. Lena had haar gesmeekt om zich rustig te houden en tot tien te tellen. Niet uitbarsten, vooral niet uitbarsten. Dan zouden ze een reden hebben om haar mee te nemen.

Lena begreep niet dat de uitbarstingen vanzelf kwamen.

Toen Cecilia bij acht was, stond de vrouw op en stapte uit bij een halte aan de rand van een plein. Zonder na te denken volgde Cecilia haar voorbeeld. Ze kon de vrouw niet laten gaan, door de stad pronkend met zijn geur op haar lijf geplakt als een hitsige pauw met zijn staart. Iedereen zou het weten. Iedereen zou ruiken dat hij van Cecilia afgenomen was.

Het was druk bij het uitstappen en steeds meer mensen drongen zich tussen hen in. Cecilia stond nog in de tram toen ze de vrouw al naar buiten zag lopen. Ze liep dwars over het plein in de richting van een zijstraatje, zonder om te kijken. Cecilia gromde en duwde tegen de ruggen van de passagiers voor haar. Vanuit het raam hield ze de vrouw in de gaten tot de menigte voor haar opbrak en de uitgang vrijmaakte. Ze zag haar de overkant van het plein bereiken en een zijstraat inslaan, waardoor ze uit haar zicht verdween op het moment dat Cecilia de tram uitstapte.

Cecilia rende haar achterna. Ook als ze niet had gezien waar de vrouw was afgeslagen, had ze haar kunnen volgen. Een spoor van haar geur hing nog in de lucht, tartend en treiterend, en fungeerde als rode lap voor de stier die in Cecilia rond raasde. Ze rende nog steeds toen

ze de hoek omsloeg en de zijstraat in ging. Een paar honderd meter verderop zag ze de vrouw, wandelend langs de rand van een ondiepe gracht. Kroos en vuiligheid kweekten in het groenige water.

Cecilia zette een sprint in. Ze kon haar nog inhalen. De vrouw die alles gewonnen had. De vrouw die met hem in het bed met de witte hotellakens had gelegen, die niet gedoucht had nadat hij van haar af was gekropen, die walmend naar buiten gelopen was. Cecilia voelde de woede die ze ook voelde als het water over zijn lichaam stroomde en hun liefde wegkolkte in een afvoerputje. Het water was altijd haar vijand geweest. Nooit had Cecilia gedacht dat het haar bondgenoot zou kunnen zijn.

De afstand tussen haar en de vrouw was minder geworden, slechts een paar grote stappen en ze zou haar kunnen aanraken. Haar geur hing dik in de lucht en voelde als een kussen dat in Cecilia's gezicht werd geduwd. De zon weerkaatste op het grachtwater 'Hé!' schreeuwde Cecilia.

De vrouw stond stil en draaide zich om, zoekend naar een bekende. Ze zag slechts Cecilia die met een rood gezicht op haar afrende. Cecilia strekte haar armen uit, plantte haar handen op de borst van de vrouw en duwde haar de gracht in. De vrouw tuimelde achterover. Haar benen en armen maaiden door de lucht en haar ogen waren zo groot dat Cecilia moest lachen. De vrouw schreeuwde toen haar rug het wateroppervlak doorbrak. Er klonk een plons en een seconde later een doffe kraak.

Het water in de gracht borrelde en rimpelde. Twee mannen kwamen op het lawaai af. Cecilia keek toe terwijl ze hun jassen uittrokken en erin sprongen. Ze wachtte tot ze het lichaam naar boven haalden en hielp mee om het op de kant te tillen. De nek was onhandig geknakt en het hoofd hing slap naar de zijkant. De vrouw schreeuwde niet meer. Cecilia hurkte naast het lichaam neer en snoof. Kroos, niets anders. Alleen kroos en vuil stadswater.